

ŠUNŲ ENDOKARDIOZĖS PATOMORFOLOGIJA

Petras Mačiulskis, Albina Mlečkienė,
Lietuvos veterinarijos akademija

Santrauka. Ištyrę 89 įvairaus amžiaus, skirtingų veislių ir abiejų lyčių šunis, endokardiozę nustatėme 19-kos veislių 31 šuniui (49,2%) ir 16 neveislinių šunų (61,5%). Endokardioze sirgo 23,4% jaunesnių kaip vienerių metų šunų, 61,7% nuo 1 metų iki 10 metų šunų ir 17,0% vyresnių kaip 10 metų šunų. Širdies vožtuvai dažniau būdavo pakitę kokerspanielių, bolonių, bulterjerų, dogų, Pekino rūmų šunelių, prancūzų buldogų, pudelių, senbernarų, šarpėjų, taksų ir mišrūnų. Labiau pažeistas būdavo jų dviburis vožtuvas, mažiau - triburis bei aortos vožtuvai. Pažeisti vožtuvai būna sustorėję, trumpi, jų kraštuose - smulkūs arba stambūs, tarpusavyje susijungiantys jungiamojo audinio mazgeliai. Vožtuvų skaidulinio jungiamojo audinio kolageninės skaidulos pabrinkusios, suskilusios, o senesnių šunų - hialinizuotos. Jungiamojo audinio pagrindinė medžiaga bestruktūrė, homogeniška. Kairysis širdies skilvelis ir speneliniai raumenys hipertrofuoti, kairysis prieširdis išsiplėtęs, kairiojo prieširdžio ir skilvelio endokardas sustorėjęs. Ištyrę vidaus organus, nustatėme plaučių hiperemiją ir edemą, pasyviają kepenų hiperemiją, degeneraciją ir fibrozę, inkstų degeneraciją ir fibrozę.

Reikšminiai žodžiai: šuo, širdies vožtuvai, endokardiozė.